

Pieter Aspe

Erewoord

Thriller

2011

Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

Céline was dood. Dat had dokter Verwilgen vijftig minuten geleden vastgesteld. Daarna had hij de politie gebeld met de mededeling dat het wellicht een verdacht overlijden betrof. Een meisje van zevenentwintig ging immers niet zomaar dood. Hij was bovendien haar huisarts. Hij wist dat ze in een blakende gezondheid verkeerde. Van In bekeek het dode meisje dat voor hem op de bank lag met een treurige blik. Ze lag op haar zij met alleen een badjas aan, alsof ze voor de televisie in slaap was gevallen. 'Wie heeft haar gevonden?' vroeg hij.

'Haar moeder.'

Dokter Verwilgen klikte zijn tas dicht en krabde afwezig achter zijn oor. Hij zag er gespannen uit en zijn lippen vormden een dunne, roze streep. Voor de rest was op zijn gezicht geen enkele emotie te lezen.

'Ik heb haar een kalmeringsmiddel gegeven', zei hij voor Van In kon vragen waar de moeder van Céline was. 'Ze ligt boven op bed.'

'Kan ik haar spreken?'

Verwilgen schudde zijn hoofd. De moeder van Céline was een brave vrouw, maar ze had een onstandvastig karakter. De minste tegenslag was voldoende om haar op het randje van de hysterie te brengen.

De dood van Céline was het ergste wat haar had kunnen overkomen. Het was de vraag of ze die slag ooit te boven zou komen. Daarom had hij haar een bijzonder krachtig middel toegediend.

‘Ik denk dat ze slaapt’, zei hij.

‘Heeft ze ook een man?’

‘Voor zover ik weet is Céline vrijgezel.’

‘Ik had het over haar moeder’, zei Van In.

De moeder en de vader van Céline leefden al meer dan vijfjaar gescheiden. Verwilgen had Célines vader gebeld en hij had beloofd zo snel mogelijk te komen. Het was tenslotte ook zijn dochter.

‘Haar vader is onderweg.’

Van In wierp een schuine blik naar Versavel, die naast hem stond. Hij was er bijna zeker van dat zijn vriend hetzelfde dacht als hij. Niets wees erop dat het meisje vermoord was en er waren geen sporen van braak of van een gevecht. Het meubilair stond netjes op zijn plaats. Hij vond dat de huisarts wat voorbarig had gehandeld, maar hij kon hem dat moeilijk onder de neus wrijven. Artsen waren bijzonder gevoelig op dat punt. Je kon hun competentie beter niet in twijfel trekken.

‘U hebt de doodsoorzaak dus niet kunnen vaststellen’, opperde hij voorzichtig.

Verwilgen keek Van In strak aan. Hij had het afgeleerd om met buitenstaanders over medische zaken

te discussiëren omdat zoiets geen zin had. De leken wisten het tegenwoordig toch allemaal beter. Van In was echter geen gewone patiënt, hij was verplicht om een antwoord te geven.

‘Alles wijst op een hartstilstand’, zei hij duidelijk verveeld. ‘En dat komt niet zo vaak voor bij meisjes van zevenentwintig.’

Daarmee was voor Verwilgen de kous af. Hij pakte zijn tas op, knoopte zijn jasje dicht en ging bij de deur staan met zijn hand op de klink. Van In schatte hem een jaar of vijftig. Een echte dokter: keurig gekleed, sportief, grijzend haar en een gladde, gebruinde huid. ‘Zou u het erg vinden als ik mijn ronde voortzet’, zei Verwilgen terwijl hij een blik op zijn horloge wierp. ‘Mijn patiënten houden niet van lang wachten, moet u weten.’

Van In had begrip voor het argument van de arts hoewel de man een beetje hautain overkwam, maar er was geen enkele reden om hem nog langer op te houden. Versavel had zijn naam, adres en telefoonnummer genoteerd. Als later zou blijken dat het toch om een verdacht overlijden ging en ze bijkomende informatie wensten, konden ze hem altijd bellen. ‘Ik heb geen bezwaar’, zei hij. ‘Maar we kunnen de moeder van het slachtoffer moeilijk alleen laten.’ De technische recherche kon ieder ogenblik arriveren en het forensisch onderzoek zou waarschijnlijk

de rest van de dag in beslag nemen. Van In vond het wel vreemd dat de arts zich niet om haar leek te bekommeren. Hij kreeg onmiddellijk lik op stuk.

‘Ik heb toch gezegd dat haar man onderweg is’, klonk het geïrriteerd.

Van In had natuurlijk kunnen vragen waar de man vandaan moest komen, maar dat was olie op het vuur gooien.

‘Mag ik zijn telefoonnummer?’ vroeg hij daarom.

Zlotkrychbrto knoopte de gordel van de badjas los voor hij Céline voorzichtig op haar rug draaide. Omdat Van In en Versavel een dergelijk onderzoek een beetje gênant vonden, maakten ze aanstalten om de kamer te verlaten.

‘Ik rook ondertussen buiten een sigaretje’, zei Van In. De Poolse wetsdokter draaide zijn hoofd en keek grijnzend naar Versavel.

‘Jij ook, Guido?’

Hij zou nooit begrijpen waarom die twee er altijd vandoor gingen als hij een lijk onderzocht. Zeker vandaag niet. Céline was een mooie meid en ze vertoonde geen enkel letsel. Hij had in zijn carrière andere dingen meegemaakt: verschrompelde karkassen en verhakkelde lichamen waaraan je amper nog kon zien dat het mensen waren geweest. Dit was tenminste een appetijtelijk exemplaar. Hij wilde er nog

iets prozaïsch aan toevoegen, maar kreeg de kans niet. De deur vloog open en er stormde een man naar binnen die schreeuwde dat Zlotkrychbrto met zijn poten van zijn dochter moest blijven. Het ging allemaal zo snel en de verrassing was zo compleet dat het Versavel twee volle seconden kostte om te reageren toen de vader van Céline zich met een ware doodsverachting op de struise wetsdokter stortte en hem bij de keel probeerde te grijpen. De man maakte geen kans. Zlotkrychbrto pareerde handig de aanval door zich op zijn zij te laten vallen en over de vloer weg te rollen, waardoor zijn belager bijna het evenwicht verloor. Versavel profiteerde van de korte verwarring om hem in een houdgreep te nemen. Van In deed geen poging om tussenbeide te komen. De dolgedraaide vader had een tenger postuur. Hij hoefde zich geen zorgen te maken om Versavel. Die was in staat om een beer in bedwang te houden.

‘Ik neem aan dat u de vader van Céline bent’, zei hij rustig.

De man keek hem woedend aan terwijl hij zich vergeefs uit de houdgreep probeerde te bevrijden.

‘En wie zijn jullie?’ schreeuwde hij schor.

‘Commissaris Van In van de lokale recherche.’

‘Smeerlappen.’

In normale omstandigheden had Versavel de druk

op de keel van de man nog wat opgedreven, tot hij niet meer in staat was nog een woord te zeggen, maar zoiets deed je niet met een vader die net een kind had verloren. En hij kon zich voorstellen wat de man gevoeld had toen hij een oude kerel zijn naakte dochter had zien bepotelen.

‘En hij is de wetsdokter, meneer.’

Klaas Vermeulen, hoofd van de technische recherche, keek verbaasd op toen hij de kamer binnenkwam en het vreemde tafereel onder ogen kreeg.

‘Noemen jullie dit een verdacht overlijden’, sneerde hij. ‘Een gekkenhuis is het, ja.’

Zlotkrychbrto kwam hijgend overeind. Vermeulen was zijn vriend niet. Ze zaten elkaar voortdurend in het haar, zelfs als er niets misliep.

‘Doe je werk en houd je mond, Vermeulen.’

De Pool kwam dreigend op het hoofd van de technische recherche af en ging met de handen op de heupen voor hem staan, als een cowboy die op het punt staat een duel aan te gaan.

‘Wil iemand me alstublieft uitleggen wat er hier aan de hand is’, kreunde de vader van Céline.

Versavel verminderde de druk om te laten zien dat hij van goede wil was.

‘Alleen als u belooft zich te gedragen’, zei hij.

De man knikte en haalde diep adem toen Versavel hem eindelijk losliet.

‘Ik heb u toch geen pijn gedaan?’

‘Nee.’

‘Dan is het goed.’

Hannelore hoefde niet aan te bellen. De voordeur stond op een kier. Ze hoefde zich ook niet te identificeren. De agent die bij de deur stond, herkende haar en zei met een ingehouden knikje: ‘Dag mevrouw de onderzoeksrechter.’

‘Je bent laat’, zei Van In toen ze de woonkamer binnenkwam, waar Céline nog altijd op de bank lag.

‘Beter laat dan nooit, Van In.’

Ze gaf hem een droge zoen op zijn wang. Het was haar eerste werkdag na de geboorte van Julien. Ze kon moeilijk verbergen dat ze liever wat langer was thuisgebleven. Van In had het gisteravond aan den lijve ondervonden. Het gesprek dat ze over haar werkhervatting hadden gevoerd, was ontaard in een verhitte discussie en uiteindelijk uitgelopen op een fikse ruzie.

‘Dag Guido.’

Versavel kreeg een mildere zoen en een schouderklopje. Hij probeerde neutraal te reageren, want hij wist hoe de vork in de steel zat. Van In had hem vanochtend alles verteld.

‘Het is een trieste zaak’, zei hij.

‘Wat bedoel je daarmee?’ reageerde ze scherp.

‘Het meisje. Ze is amper zevenentwintig.’

Hannelore beet op haar onderlip. Ze was bijna vergeten dat er een lijk in de kamer lag. Zlotkrychbrto was ondertussen klaar met zijn onderzoek. Hij stak de thermometer waarmee hij rectaal de temperatuur had gemeten in zijn tas en dekte het naakte lichaam toe met een deken die hij aangereikt kreeg.

‘En?’

Hannelore negeerde Van In en ging bij de Poolse politiearts staan, al was het maar om hem duidelijk te maken dat zij het onderzoek leidde.

‘Ze is gestorven tussen tien uur en middernacht. En haar huisarts had gelijk: de doodsoorzaak is moeilijk te bepalen. Eén ding is zeker: haar lichaam vertoont geen enkel spoor van geweld.’

‘Een conclusie die ik niet in twijfel trek’, merkte ze schamper op.

‘Mevrouw de onderzoeksrechter, u denkt toch niet dat...’

‘Iedereen weet dat je op jonge vrouwen kickt, Zlot. Zelfs als ze dood zijn.’

‘Overdrijf je nu niet een beetje?’

‘Heb ik jou om advies gevraagd, Van In?’

Versavel mocht Hannelore in zijn hart dragen, hij vond dat ze te ver ging, maar hij durfde niets te zeggen. Wie zich met een huiselijke ruzie bemoeide, trok meestal aan het kortste eind. Daarom stelde hij Van

In voor een sigaretje te gaan roken, een voorstel dat hem in dank werd afgenomen.

‘Wat scheelt er toch met haar?’ vroeg hij toen ze buiten stonden.

Van In haalde zijn schouders op terwijl hij diep inhaleerde en naar de strak blauwe hemel boven hem keek. De lentezon won gestaag aan kracht en het was lang geleden dat een sigaret hem nog zo goed had gesmaakt. Het leven kon soms mooi zijn, de eenvoudige dingen des levens toch.

‘Ik hoop dat het de menopauze niet is.’

‘Doe niet onnozel, Pieter.’

Twee hulpverleners van de brandweer liepen voorbij met een lege draagberrie. Ze gingen het huis binnen en kwamen even later weer naar buiten met Céline in een lijkenzak. Van In gooide zijn sigaret in de goot. Als ik op mijn zevenentwintigste was gestorven had ik nooit Hannelore leren kennen, dacht hij. Waarover maakte hij zich eigenlijk nog druk? Iedereen had wel eens een slechte dag.

‘Kom, we gaan weer naar binnen’, zei hij tegen Versavel.

Een medewerker van Klaas Vermeulen zette een laptop op de tafel en klapte hem open. Tegenwoordig kon je iemands leven reconstrueren met zo’n ding. De meeste mensen vertrouwden er hun intiemste